

PREZES
URZĘDU OCHRONY KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
DELEGATURA URZĘDU OCHRONY KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
W KATOWICACH

40-024 Katowice, ul. Powstańców 41a
Tel./Fax (0-32) 256-46-96, Tel/Fax (0-32) 255-26-47, Tel. /Fax (0-32) 255-44-04
E-mail: katowice@uokik.gov.pl

Katowice, dnia 11.06.2002r.

RKT-561-w/05/02/AW

Decyzja nr RKT-23/2002

Na podstawie art. 104 k.p.a. w związku z art. 85 ust. 1 i art. 28 ust. 6 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 roku o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 122, poz. 1319; ze zm. Dz.U. z 2001r. Nr 110, poz. 1189; Nr 154, poz. 1800) w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów **odmawia się** wszczęcia postępowania antymonopolowego na wniosek z dnia 26.02.2002r. wniesiony przez Gminę Kędzierzyn-Koźle Miejski Zarząd Budynków Komunalnych w Kędzierzynie-Koźlu, ul. Grunwaldzka 4-6, w sprawie nakazania zaniechania przez pana Wiesława T. „Capital” w Mirkowie nadużywania pozycji dominującej na rynku poprzez bezpośrednie lub pośrednie narzucanie nadmiernie wygórowanych cen za wodę oraz poprzez narzucanie uciążliwych warunków umowy przynoszących mu nieuzasadnione korzyści, gdyż w sposób oczywisty z informacji zawartych we wniosku oraz posiadanych przez Prezesa Urzędu wynika, że nie naruszono zakazu określonego w art. 8 ust. 2 pkt 1 i pkt 6 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Uzasadnienie

W związku z pismem z dnia 26.02.2002r. Miejskiego Zarządu Budynków Komunalnych w Kędzierzynie-Koźlu (zwanego dalej MZBK) jednostki organizacyjnej Gminy Kędzierzyn-Koźle działającej w jej imieniu, podnoszącym kwestię zasad dostawy wody mieszkańcom budynków położonych przy ul. Piastowskiej, Stolarskiej i Archimedesesa w Kędzierzynie-Koźlu i stawiającym panu W. T. w Mirkowie, zarzuty stosowania praktyk ograniczających konkurencję zdefiniowane a art. 8 ust. 2 pkt 1 i pkt 6 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów Organ Antymonopolowy pismem z dnia 13.03.2002r. wezwał wnioskodawcę do uzupełnienia braków formalnych wniosku, m.in. do wykazania, iż dyrektor MZBK otrzymał pełnomocnictwo do występowania przez Prezesem Urzędu. W związku z postawieniem przez MZBK dwóch zarzutów: z art. 8 ust. 2 pkt 1 i art. 8 ust. 2 pkt 6 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów Organ Antymonopolowy wezwał w oparciu o art. 84 ust. 2 ustawy do ich szczegółowego uzasadnienia, wskazując jednocześnie jakie przesłanki muszą być spełnione dla stwierdzenia każdej z zarzucanych praktyk. Ponadto poinformował wnioskodawcę, że przesłanką konieczną do wszczęcia postępowania antymonopolowego jest także uiszczenie opłaty przewidzianej w art. 77 ust. 1 wspomnianej ustawy, która zgodnie z §1 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 12 kwietnia 2001r. w sprawie wysokości opłat od wniosków o wszczęcie postępowania antymonopolowego oraz trybu ich uiszczania (Dz.U. z 2001r. Nr 43, poz. 404) wynosi 500 zł.

Jednocześnie MZBK został pouczone, iż w przypadku nie uzupełnienia wskazanych wymogów wniosku w terminie 7 dni na podstawie art. 85 ust. 4 ustawy Organ Antymonopolowy może odmówić wszczęcia postępowania antymonopolowego, a

nieuiszczenie opłaty od wniosku w w/w terminie skutkować będzie w myśl art. 77 ust. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów pozostawieniem sprawy bez rozpatrzenia.

Wniosek nie został sprecyzowany w wyznaczonym terminie. Nie został również należycie opłacony. Niemniej Organ Antymonopolowy wyznaczył MZBK w piśmie z dnia 03.04.2002r. dodatkowy termin na przedstawienie informacji pozwalających na dokładne ustalenie stanu faktycznego sprawy w ramach postępowania wyjaśniającego prowadzonego z urzędu. Jednakże i ten termin upłynął bezskutecznie. W świetle powyższego zgodnie z art. 77 ust. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów wniosek z dnia 26.02.2002r. został pozostawiony bez rozpatrzenia.

W dniu 25.04.2002r. do Delegatury UOKiK w Katowicach wpłynął wniosek MZBK oparty na art. 58 k.p.a. o przywrócenie terminu do wniesienia odpowiedzi na pismo Organu Antymonopolowego z dnia 03.04.2002r. W uzasadnieniu tego wniosku MZBK podniosło, iż przesyłka zawierająca odpowiedź na pismo Organu Antymonopolowego nie została doręczona w wyznaczonym terminie z uwagi na niedokładne oznaczenie adresata. Wraz z tym wnioskiem MZBK przesłał odpowiedź na pytania postawione w piśmie Organu Antymonopolowego z dnia 13.03.2002r. oraz dowód uiszczenia opłaty od wniosku o wszczęcie postępowania antymonopolowego (karta nr 19). W przesłanym piśmie nie znalazło się jednak szczegółowe uzasadnienie zarzutów stawianych panu W. T.

Organ Antymonopolowy otrzymał również Uchwałę Nr 9/69/2000 Zarządu Miasta Kędzierzyna-Koźła z dnia 16.03.2000r., z której wynika, iż uprawnionym do składania oświadczeń woli w imieniu Gminy Kędzierzyn-Koźle jest pan Bohdan C. – dyrektor MZBK. Tymczasem pisma MZBK z dnia 22.03.2020r. i 23.04.2002r. zostały podpisane przez zastępcę dyrektora pana Stanisława G. z upoważnienia dyrektora, a fakt udzielenia tego upoważnienia nie został udokumentowany.

Niemniej Organ Antymonopolowy mając na uwadze uzupełnienie przez MZBK opłaty od wniosku o wszczęcie postępowania antymonopolowego rozpatrzył przedmiotowy wniosek.

W toku postępowania wyjaśniającego prowadzonego w sprawie z urzędu ustalono co następuje.

MZBK jest administratorem wspólnot mieszkaniowych utworzonych w budynkach położonych przy ul. Stolarskiej 1, Piastowskiej 53 AB, Archimedesa 6A i Archimedesa 8 AB w Kędzierzynie-Koźlu (karty nr 84-99). Mieszkańcom tych budynków woda jest dostarczana siecią wewnątrzsiedlową zarządzana przez pana W. T. Pan W. T. jest pośrednikiem w dostawie wody pomiędzy Miejskimi Wodociągami i Kanalizacją Sp. z o.o. w Kędzierzynie-Koźlu a odbiorcami, co wynikało z umowy zawartej przez niego z MWiK Sp. z o.o.

Pan T. w dniu 01.08.1997r. przejął od Nagro-Dom Sp. z o.o. w likwidacji nieruchomości w Kędzierzynie-Koźlu położone przy ul. Stolarskiej, Piastowskiej i Archimedesa na podstawie cesji praw (karta nr 33). Cesja obejmowała prawa i obowiązki wynikające z umowy dotyczącej partycypacji w kosztach utrzymania i eksploatacji hydroforowni zlokalizowanej na osiedlu zakładowym w Kędzierzynie-Koźlu przy ul. Stolarskiej, Piastowskiej i Archimedesa zawartej przez MZBK z Nagro-Dom Sp. z o.o. w 1992r. (karty nr 28-30). W §2 cesji przyjmujący zobowiązał się do zawarcia stosownej umowy z MZBK.

W październiku 1997r. MZBK powołując się na §2 umowy cesji z dnia 01.08.1997r. zwrócił się do pana T. o zawarcie umowy o partycypowaniu MZBK w kosztach eksploatacji hydroforowni (karta nr 33). W czerwcu 1998r. MZBK przedstawił panu T. projekt umowy na dostawę wody i odprowadzanie ścieków (karta nr 34-39). Pan T. przedstawił MZBK własny projekt umowy na dostawę wody i odprowadzanie ścieków w maju 1999r. (karta nr 40-42). Wymiana korespondencji i projektów umów nie doprowadziła jednak do zawarcia umowy.

Ponieważ MZBK nie porozumiał się dotychczas z zarządcą sieci wewnątrzsiedlowej co do warunków dostawy wody stron nie łączy umowa zawarta w formie pisemnej. W związku z powyższym członkowie wspólnot mieszkaniowych administrowanych przez MZBK otrzymują wodę per facta concludentia. MWiK Sp. z o.o. wystawia faktury za dostarczoną

wodę na odbiorcę – pana T. według wskazań wodomierza głównego zamontowanego w hydroforowni osiedlowej. Dostarczana woda jest następnie rozprowadzana do poszczególnych odbiorców, w tym również do wspólnot administrowanych przez MZBK. Pan T. na podstawie pomiaru ilości zużytej wody dokonanego przez MWiK na wodomierzu głównym rozdziela koszty na poszczególnych odbiorców. MZBK w wystawianych fakturach jest obciążany również 7-procentowymi kosztami manipulacyjnymi, mającymi pokryć koszty jakie ponosi pan T. z tytułu wykonywania czynności związanych z zarządzaniem siecią i refakturowaniem dostarczonej wody (karty nr 57, 59, 64). Przy refakturowaniu dostarczonej wody rozliczana jest różnica pomiędzy wskazaniem wodomierza głównego a sumą wskazań liczników poszczególnych odbiorców.

W oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy Organ Antymonopolowy zważył co następuje.

Dla uznania, że sprawa ma charakter antymonopolowy niezbędne jest ustalenie czy w okolicznościach sprawy doszło do naruszenia interesu publicznoprawnego. W świetle art. 1 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów celem regulacji w niej przyjętej jest zapewnienie rozwoju konkurencji, ochrona przedsiębiorców narażonych na stosowanie praktyk monopolistycznych i ochrona interesów konsumentów. Pozwala to przyjąć, że ma ona charakter publicznoprawny i służy ochronie interesu ogólnospołecznego. Znajduje więc zastosowanie tylko wówczas, gdy zagrożony lub naruszony zostaje interes publiczny, polegający na zapewnieniu właściwych warunków funkcjonowania rynku gospodarczego. Ustawa zatem w odniesieniu do przedsiębiorców chroni konkurencję, a w odniesieniu do konsumentów ich interesy jako zjawiska o charakterze instytucjonalnym. Działaniami antykonkurencyjnymi, bądź antykonsumenckimi, w tym rozumieniu są jedynie takie działania, które dotyczą sfery interesów szerszego kręgu uczestników rynku, a więc gdy dotyczą nie sytuacji pojedynczego przedsiębiorcy czy konsumenta, lecz zaburzeń na rynku, w rozumieniu negatywnych zjawisk charakteryzujących jego funkcjonowanie. Ingerencja Prezesa UOKiK uzasadniona byłaby tylko wówczas, gdyby służyła ochronie tak pojętej konkurencji lub interesu konsumentów. Celem ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów nie jest więc ochrona prywatnoprawnego interesu przedsiębiorcy bądź konsumenta. Podstawą do zastosowania przepisów w/w ustawy winno być zatem stwierdzenie, że został naruszony interes publicznoprawny, a nie interes wyłącznie grupy lub jednostki.

W okolicznościach sprawy o wszczęcie postępowania antymonopolowego wniósł MZBK w imieniu Gminy Kędzierzyn-Koźle. W toku postępowania wyjaśniającego Organ Antymonopolowy ustalił, że zarzut narzucania nadmiernie wygórowanej ceny za wodę i narzucania uciążliwych warunków umowy przynoszących nieuzasadnione korzyści stawiany jest pośrednikowi w dostawie wody do wspólnot mieszkaniowych administrowanych przez MZBK. Oznacza to, iż skutkami ewentualnych praktyk ograniczających konkurencję miałyby być dotknięta ściśle określona, zamknięta grupa odbiorców wody. W §3 pkt IV umów o administrowanie MZBK zobowiązał się do zapewnienia dostaw mediów, w tym dostawy wody do nieruchomości wspólnych, a wspólnoty mieszkaniowe w § 10 upoważniły go do zawierania umów na dostawę mediów. Jakkolwiek MZBK napotyka na trudności w wywiązaniu się z tych obowiązków z uwagi na brak porozumienia co do warunków umowy o dostawę wody, to nie można twierdzić, że w okolicznościach sprawy naruszony został interes publicznoprawny. Nie doszło bowiem do zaburzeń na rynku godzących w konkurencję lub interesy konsumentów postrzegane jako zjawiska o charakterze instytucjonalnym. Przedmiotem ochrony w niniejszej sprawie jest prywatnoprawny interes przedsiębiorcy – MZBK oraz czterech wspólnot mieszkaniowych, którymi administruje.

Analizując materiał zebrany w sprawie Organ Antymonopolowy ustalił, iż istota problemu wiąże się z brakiem pisemnej umowy o dostawę wody pomiędzy administratorem wspólnot mieszkaniowych – MZBK a panem T. – zarządcą sieci wewnątrzosiedlowej, za

pośrednictwem której jest dostarczana woda przedmiotowym wspólnotom. Mimo wymiany projektów umów strony nie osiągnęły w tym zakresie porozumienia i nie podpisały umowy określającej szczegółowo zasady dostarczania wody do zasobów mieszkaniowych administrowanych przez MZBK. Postanowienia umowy nie zostały wynegocjowane przez obie strony i woda dostarczana jest do wspólnot mieszkaniowych bezumownie. Nie mogąc dojść do porozumienia z pośrednikiem w dostawie wody MZBK może jednak wystąpić z powództwem do sądu cywilnego o ustalenie warunków umowy dostawy wody do administrowanych przez siebie wspólnot mieszkaniowych i tą drogą doprowadzić do sporządzenia umowy. Spór pomiędzy MZBK i panem W. T. ma zatem charakter cywilnoprawny i może być rozstrzygnięty przez właściwy sąd cywilny po wykorzystaniu przez MZBK środków prawnych przewidzianych w k.p.c.

Z informacji zawartych we wniosku oraz zgromadzonych w toku postępowania wyjaśniającego w sposób oczywisty wynika, że sprawa nie ma charakteru antymonopolowego, a tym samym pan W. T. „Capital” w Mirkowie nie naruszył zakazu, o którym mowa w art. 8 ust. 2 pkt 1 i pkt 6 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Brak jest zatem podstaw do wszczęcia przeciwko niemu postępowania antymonopolowego.

Od niniejszej decyzji stronie służy odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Antymonopolowego za pośrednictwem Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów Delegatura w Katowicach w terminie dwutygodniowym od dnia doręczenia decyzji.

Dyrektor Delegatury
Urzędu Ochrony Konkurencji
i Konsumentów w Katowicach
Alicja Kral